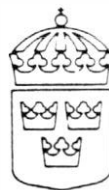

Motion till riksdagen

1989/90:So455

av Rosa Östh (c)

Ett centrum för forskning om tungmetaller

Mot.
1989/90
So455-460

Debatten om amalgamets skadeverkningar har aktualiserat frågan om skador av kvicksilver och andra tungmetaller också i vidare mening.

Genom den ökade försurningen av mark och vatten görs tungmetallerna mer upptagbara av levande organismer. Också människan utsätts därmed för allt större belastning.

Det finns mycket som talar för att amalgamet för närvarande är den största källan till tungmetallbelastning för människan. Men den är också lättast att minska och efter hand få bort.

Forskning kring amalgamet och dess verkningar på kroppen leder samtidigt till kunskaper på andra, närliggande områden. En utvecklad forskning kan med stor sannolikhet leda fram till vetenskap om metoder både för att förebygga och hejda tungmetallförgiftningar.

Landstinget i Uppsala län ligger långt framme i amalgamfrågan. Där har en politiskt sammansatt grupp bl.a. föreslagit att vårdlag skall byggas upp i alla sjukvårdsdistrikt och att utbildning skall genomföras, både översiktlig och fördjupad. De amalgamfall som inte klaras av i primärvården skall hänvisas till en specialmottagning på Akademiska sjukhuset där bl.a. en hänvisningsläkare skall finnas. Arbetsgruppen har också föreslagit att resurser skall avsättas till utvecklingsarbete inom diagnostik och behandling.

Underlag för gruppens arbete har varit uppgifter från den forskning som bedrivs vid Institutionen för strålningsvetenskap i samarbete med infektionskliniken vid Akademiska sjukhuset.

Forskningsgruppen har undersökt en skara patienter med ökad infektionsbenägenhet, svår trötthet och en rad andra symptom, vilka sammantagna ibland brukar betecknas som kroniskt trötthetssyndrom.

Med hjälp av protonstrålar från en partikelaccelerator, den s.k. PIXE-metoden, har man funnit att ca 80 % av patienterna har kraftigt förhöjda halter av kvicksilver i vita och röda blodkroppar. I enstaka celler har nivåerna varit extremt höga. Traditionella mätningar på helblod har inte gett samma information. Hos en grupp friska personer påträffades inga liknande celler. Eftersom också andra metaller påvisades, har betäckningen metallsyndrom kommit att användas.

Den hittills utförda forskningen tyder på att behandling med selen och vissa vitaminer samt ett successivt avlägsnande av amalgamfyllningarna le-

der fram till en förbättrad hälsa. Man har samtidigt konstaterat att kvicksil-
verhalterna i cellerna sjunkit kraftigt.

Forskningsrönen har lett till ett starkt ökat intresse för dessa frågor. På
andra kliniker inom sjukhuset har exempelvis påbörjats försök med metall-
bindare, varvid man haft stor hjälp från Biomedicinskt centrum i Uppsala.

Enligt riksdagens uttalande är det angeläget med en vidgad forskning
kring amalgamet. Av ovanstående torde framgå att det finns goda förutsätt-
ningar att bedriva en sådan forskning i Uppsala och att den också kan leda
fram till resultat som har betydelse på flera områden.

Enligt min mening finns det mycket som talar för att ett särskilt tvärveten-
skapligt centrum med klinisk patientverksamhet tillskapas i Uppsala.

Vad som särskilt talar för Uppsala som lokaliseringsort är att där finns en
bred vetenskaplig kompetens uppbyggd vid ett flertal institutioner och som
redan presenterat värdefulla rön på området. Vidare ligger, som redan
nämnts, landstinget i länet väl framme i förberedelsearbetet för en patient-
anknuten verksamhet.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motio-
nen anförts angående inrättandet av ett särskilt forskningscentrum i
Uppsala.

Stockholm den 23 januari 1990

Rosa Östh (c)

Mot. 1989/90
So455